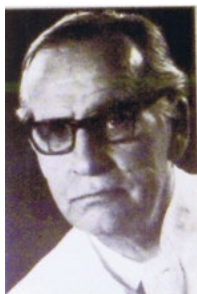

Okoliczności powstania i losy Medizinische Akademie Danzig (MAD) w latach 1935-1945 – biografie profesorów (cz. 5, ost.)

SCHULTZ Willi (1900-1969) – profesor nadzwyczajny, ginekolog-położnik. Urodzony 26 listopada 1900 r. w Duisburgu, syn adwokata i notariusza. Ewangelik. Szkołę podstawową ukończył w rodzinnym mieście. Świadectwo maturalne uzyskał w 1919 r. w Moers. Medycynę studiował w Tybindze, Monachium i Würzburgu. W tym ostatnim mieście zdobył w 1925 r. dyplom lekarza medycyny i doktoryzował się. Był wolontariuszem w Berlinie i lekarzem okrętowym. W latach 1927-1928 odbył praktykę w Instytucie Patologii Uniwersytetu we Freiburgu. W okresie 1928-1930 był asystentem w III Klinice Chorób Wewnętrznych w Hamburgu-Eppendorf. Lata 1930-1933 spędził jako asystent w Klinice Chorób Kobięcych Uniwersytetu w Hamburgu-Eppendorf. W sierpniu 1933 r. rozpoczął pracę w uniwersyteckiej Klinice Chorób Kobięcych w Halle/a.d. Saale, gdzie w 1935 r. habilitował się, został docentem i Oberarzt. W 1937 r. powrócił do Hamburga. Tam w 1940 r. mianowano Schultza profesorem nadzwyczajnym. W 1941 r. przeniósł się do Gdańska, gdzie pełnił funkcję zastępcy dyrektora Kliniki Chorób Kobięcych, a okresowo był jej komisarzem kierownikiem^{1,2}. W latach 1943-1945 r. był dyrektorem Kliniki Chorób Kobięcych Uniwersytetu w Poznaniu. Po wojnie pracował początkowo w Szpitalu Bevensen koło Lüneburga. W latach 1947-1969 prowadził praktykę prywatną w Hamburgu. Od 1952 r. do emerytury był ordynatorem Kliniki Chorób Kobięcych w Hamburgu-Altona. Zajmował się m.in. problemami okołoporodowych zakażeń septycznych oraz udoskonaleniem techniki operacyjnej w ginekologii. Zmarł 18 października 1969 r. w Hamburgu. Od 1 września 1933 r. SS-Oberscharführer (Feldwebel) w Halle/S.

SPANNER Rudolf Maria (1895-1960) – profesor zwyczajny, anatom. Urodził się 17 kwietnia 1895 r. w Metternich koło Koblencji w rodzinie katolickiej. Świadectwo maturalne uzyskał w 1912 r. Studia medyczne odbył w Loeven (Belgia), Genewie, Frankfurcie/M., Bonn, a w końcu w Kolonii, gdzie uzyskał dyplom lekarski i w 1919 r. doktoryzował się. W latach 1914-1918 był uczestnikiem I wojny światowej (jako Feldhilfsarzt). Od 1919 r. był asystentem Instytutu Patologii we Frankfurcie/M., gdzie specjalizował się pod kierunkiem prof. Blutschli w nowym wówczas zakresie anatomii mikroskopowej. W 1921 r. przeniósł się do Instytutu Anatomii w Hamburgu. W 1923 r. został drugim, a w 1927 r. pierwszym prorektorem w Instytucie Anatomii w Kilonii, gdzie w 1924 r. habilitował się z anatomii i historii ewolucji. W 1929 r. został profesorem pozaplanowym (apl. Prof.). W 1938 r., jako pro-

fesor nadzwyczajny, przejął prowadzenie Katedry Anatomii Uniwersytetu w Jenie. W 1939 r. mianowano Spannera profesorem zwyczajnym w Kolonii. 1 stycznia 1940 r. został dyrektorem Instytutu Anatomii Medizinische Akademie Danzig, który prowadził do 1945 r.^{1,2,3,4}. Profesorem zwyczajnym w Gdańsku został mianowany 15 maja 1942 r. Był członkiem Niemieckiej Akademii Badaczy Przyrody Leopoldina. Z jego inicjatywy w Instytucie Anatomii w Gdańsku zostało rozbudowane prosektorium, powstała sala wykładowa i inne pomieszczenia. Prof. Spanner był od 1933 r. członkiem SA i od 1936 r. NSDAP (nr 2733605). Od 1935 r. należał do NS-Ärztbund i NS-Dozentenbund¹⁰. Według umowy z ordynatorem dr. med. Waldemarem Siemensem (wcześniej Szymański), kupował w Zakładzie dla Psychiczenie Chorych w Kocborowie (Konradsstein) koło Starogardu Gdańskiego liczne zwłoki, potrzebne do szkolenia studentów medycyny oraz badań i eksperymentów naukowych. Płacił 9 RM za sztukę. Nowa sala sekcyjna jego Instytutu mogła pomieścić jednocześnie do 500 lekarzy i studentów przygotowujących zwłoki⁵. Spanner pracował intensywnie nad stworzeniem nowego, bogato ilustrowanego podręcznika anatomii topograficznej (Spanner-Spalteholz-Atlas). Istnieje przypuszczenie, że przynaglenia Spannera do zwiększenia liczby przysyłanych z Kocborowa zwłok mogły wpływać na zwiększenie liczby mordowanych tam pacjentów⁶. Największego rozgłosu, częściowo za sprawą książki Zofii Nałkowskiej *Medaliony*, nabrała po wojnie sprawa rozpoczętej jakoby w 1943 r. przez Spannera produkcji mydła z ludzkiego tłuszczu. Na ten temat istnieją rozbieżne opinie⁷. Prof. Artur Sandauer (1913-1989), znany polski literat żydowskiego pochodzenia wysłał próbki „mydła Spannera” do zbadania w Instytucie Yad Vashem w Izraelu. Analiza chemiczna wykazała, że nie pochodziło ono ze zwłok ludzkich. Po wojnie i „denazyfikacji” prof. Rudolf Spanner został w 1955 r. kierownikiem Instytutu Patologii w Kolonii. Zmarł 31 sierpnia 1960 r. na zawał serca.

TERBRÜGGEN August (1902-1966) – profesor zwyczajny, lekarz patolog. Urodzony 9 maja 1902 r. w Ibbenbüren/Westfalia. Studiował medycynę w latach 1921-1926 w Tybindze, Jenie, Kilonii, Wiedniu i Münster. Prawo wykonywania zawodu lekarskiego (Approbation) i doktorat uzyskał w 1927 r. Pracował w Theresien Krankenhaus i w Instytucie Patologii Szpitala Miejskiego w Mannheim (prof. Loescke). W 1931 r. przeniósł się wraz z prof. Loescke do Gryfii (Greifswaldu), gdzie w 1933 r. habilitował się w zakresie patologii ogólnej i specjalnej anatomii patologicznej. W 1939 r. mianowany został profesorem pozaplanowym (apl. Prof.). We wrześniu 1939 r. powołany został do Wehrmachtu jako doradca ds. patologii (beratender Pathologe).

W maju 1941 r. został dyrektorem Instytutu Anatomii Patologicznej Medizinische Akademie Danzig^{2,3,8}. W sierpniu 1941 r. mianowano go tam profesorem zwyczajnym. W marcu 1945 r. zdążył opuścić Gdańsk. Od lipca 1945 r. pracował jako lekarz ogólny w Ladbergen. W 1948 r. został ordynatorem nowo powstałego Instytutu Patologii Szpitala Miejskiego w Bielefeld. Zmarł 7 lipca 1966 r. na zawał serca w trakcie pracy w Instytucie.

THAUER Rudolf (1906-1986) – profesor zwyczajny, lekarz, fizjolog. Urodził się 24 września 1906 r. we Frankfurcie/M., gdzie ukończył szkołę, zdobył świadectwo maturalne i odbył studia medyczne. Tytuł doktora medycyny uzyskał w 1932 r. Habilitował się w 1935 r. i został docentem prywatnym, a od 1939 r. profesorem nadzwyczajnym w Instytucie

Fizjologii Zwierzęcej (Institut für Animalische Physiologie) Uniwersytetu we Frankfurcie/M. Jednocześnie, w latach 1941-1943, prowadził komisarzynie tamtejszy Instytut Neurologii. W 1942 r. realizował Thauer projekt badawczy DFG dotyczący regulacji cieplnej ciała. W październiku tego roku był uczestnikiem konferencji poświęconej m.in. problematyce śmierci z oziębienia w wodzie i powietrzu, gdzie referowane były również wyniki zbrodniczych eksperymentów na więźniach w Dachau. W latach 1943-1945 był profesorem zwyczajnym i dyrektorem Instytutu Fizjologii Medizinische Akademie Danzig (następca prof. Maxa Schneidera), gdzie prowadził m.in. badania w zakresie medycyny lotniczej^{2,8,9}. Po ucieczce w 1945 r. z Gdańska znalazł się w Wetter/Hessen. W latach 1946-1947 był wykładowcą na Uniwersytecie w Kilonii. W 1947 r. uznany został „nieaktywnym członkiem” NSDAP („Mitläufer”). W październiku 1947 r. udał się do USA, gdzie zatrudniony został w Department of the Navy, Bureau of Aeronautics. Po powrocie do Niemiec, w latach 1951-1974 Thauer był profesorem Instytutu Fizjologii Uniwersytetu w Gießen oraz jednocześnie dyrektorem Instytutu Badawczego Serca i Płuc Towarzystwa Maxa-Plancka (Instytut Kerckhoffa) w Bad Nauheim. Był członkiem Niemieckiej Akademii Badaczy Przyrody Leopoldina. W latach 1953-1976 był sekretarzem generalnym Niemieckiego Towarzystwa Badania Krążenia Krwi. W 1968 r. został doktorem honorowym Uniwersytetu Sorbony w Paryżu. W 1986 r. mianowano Thauera obywatelem honorowym miasta Bad Nauheim. Zmarł 20 marca 1986 r. we Freiburgu. Od 1933 r. SA-Sturmbannarzt, od 1937 r. członek NSDAP i Reichsdokumentenbund, od 1940 r. członek NS-Ärztebund¹⁰.

TIETZE Konrad Anton (1899-?) – profesor zwyczajny, ginekolog. Urodzony 10 czerwca 1899 r. we Wrocławiu. Ewangelik-luteranin. Studia medyczne odbył w latach 1919-1924 we Wrocławiu, Jenie i Monachium. W 1925 r. uzyskał na Uniwersytecie we Wrocławiu tytuł doktora medycyny na podstawie pracy *Über die Beziehungen zwischen Schilddrüsensekretion und Milzgröße*. Habilitował się z ginekologii i położnictwa 15 czerwca w 1934 r. w Kilonii, gdzie do 1936 r.

był uniwersyteckim docentem prywatnym¹¹. W latach 1936-1938 pracował na etacie docenta, a w latach 1938-1944 profesora nadzwyczajnego w Klinice Chorób Kobiecty Wydziału Medycznego Uniwersytetu w Lipsku. W 1944 r. został profesorem zwyczajnym i dyrektorem Kliniki Chorób Kobiecty w Gdańsku, którą prowadził do końca wojny². W marcu 1945 r. część personelu i pacjentek oraz sprzętu medycznego jego Kliniki została ewakuowana na statku „Ubenas” do portu Silkeborg w Danii, gdzie w obozie dla uchodźców szpital działał do 1947 r.¹². Prof. Konrad Tietze ożenił się z dr med. Barbarą z d. Witting, córką Gustawa Wittiga, dyrektora Banku Rzeszy oraz Emmy z d. Krupp. Po wojnie był dyrektorem Kliniki Chorób Kobiecty i Szkoły Położnych (Niedersächsische Landesfrauenklinik und Hebammenlehranstalt) w Celle koło Hanoweru. Od 1933 r. był członkiem SA i NSDAP (nr. 2731332), NS-Ärztebund, NS-Dozentenbund, Reichsbund der Kinderreichen.

WAGNER Gerhard (1879-1945) – profesor zwyczajny, dr prawa, dr med., specjalista higieny i bakteriologii. Urodzony 30 stycznia 1879 r. w Berlinie. Studiował medycynę i prawo. W 1900 r. został doktorem prawa w Heidelbergu. 1 kwietnia 1911 r. został asystentem Instytutu Higieny w Kilonii, gdzie w 1913 r. uzyskał tytuł doktora medycyny. Po habilitacji z higieny i bakteriologii (4 lipiec 1917) został docentem prywatnym na Uniwersytecie w Kilonii. 1 kwietnia 1920 r. ponownie habilitowany w Instytucie Higieny w Jenie. W 1925 r. mianowano Wagnera radcą rządowym ds. medycznych oraz dyrektorem Państwowego Instytutu Higieny (Staatl. Hygiene-Institut) w Gdańsku, Sopocie. W 1929 r. został pozaplanowym profesorem (apl. prof.) higieny i bakteriologii w Wyższej Szkole Technicznej (TH) w Gdańsku¹³. W 1940 r. mianowano go profesorem zwyczajnym i dyrektorem Instytutu Higieny i Bakteriologii Medizinische Akademie Danzig^{1,3,17}. Zginął 30 stycznia 1945 r. w katastrofie morskiej statku „Wilhelm Gustloff”.

WATERMANN Hermann Bernhard (1898-1963) – profesor pozaplanowy, ortopeda. Urodził się 16 października 1898 r. w Friedrichstadt/Schleswig w rodzinie katolickiej. Był synem Antoniego, nauczyciela i Marii z d. Führung. Szkołę podstawową i Gimnazjum humanistyczne ukończył w Neuss. W maju 1917 r. został wpisany na listę studentów medycyny Uniwersytetu w Heidelbergu. Powołany w tymże roku do wojska, odbył kampanie wojenne w Rumunii, Włoszech i na froncie zachodnim. Odznaczony za męstwo Krzyżem Żelaznym. Po zakończeniu wojny, jesienią 1918 r., wznowił studia medyczne w Münster/Westfalia, które kontynuował w Würzburgu, Düsseldorfie i Heidelbergu. Dyplom lekarski uzyskał 17 maja 1923 r. w Heidelbergu. Tam też obronił

pracę doktorską *Zur Ätiologie der Little'schen Krankheit ein casuistischer Beitrag* (1923 r.) oraz zdobył specjalizację w zakresie chirurgii i ortopedii. W 1925 r. zawarł w Münster związek małżeński z A1bertyną Marią z d. Steimann. W małżeństwie tym przyszło na świat, w różnych częściach Niemiec, sześćoro dzieci, trzy córki i trzech synów. W 1927 r. został Hermann Watermann ordynatorem nowopowstałej, nowoczesnej Kliniki Ortopedii (220 łóżek) Szpitala „Coppernikus-Haus” we Fromborku (niem. Frauenburg/Ostpreußen). Poza blokiem operacyjnym, Klinika ta dysponowała m.in. gabinetem rentgenowskim, laboratorium, gipsownią, oddziałem gimnastyki, balneo-fizykoterapii, warsztatami i szkołą dla chorych dzieci. Wykonywano tam ok. 100, często skomplikowanych, operacji ortopedycznych rocznie. Dr. Watermann habilitował się w 1938 r. na Uniwersytecie w Królewcu na podstawie pracy *Muskelmehchanische Probleme bei Hüftgelenksgabelung, Pfannendachplastik und anderen Eingriffen an den unteren Gliedmaßen*. W 1942 r. powołano go na kierownika nowo powstałej, dużej Kliniki i Katedry Ortopedii Medizinische Akademie Danzig^{1,4,8,14,15,16}. Jej bazę materialną stanowiły budynki byłego szpitala psychiatrycznego Srebrzysko (niem. Silberhammer) w Gdańsku-Brętowie (niem. Danzig-Brentau). W planach miała być to wiodąca Klinika dla całej prowincji Gdańsk-Prusy Zachodnie (Reichgau Danzig-Westpreußen). Pomimo od lat już trwającej wojny prof. Watermann szybko uporał się z organizacją i uruchomieniem Kliniki, która poza szeroką działalnością usługową i naukową prowadziła planowe szkolenie lekarzy i studentów. Od stycznia 1945 r. nie było to już możliwe. Klinikę (sprzęt techniczny, częściowo pacjentów i personel medyczny) ewakuowano drogą morską do miejscowości Eddelak/Schleswig-Holstein, gdzie istniała formalnie jeszcze do 31 grudnia 1946 r. Prof. Watermann pracował do końca wojny jako chirurg na statku-lazarecie „Antonio Delfino”. Po wojnie kierował Oddziałem Ortopedii w Luisenkrankenhaus w Düsseldorfie. Zmarł 29 sierpnia 1963 r. w trakcie pobytu sanatoryjnego w Baden-Baden, na krótko przed osiągnięciem 65 roku życia. Członek NSDAP od 1 maja 1933 r. (nr 1898377).

dr Michał T. W. Grabowski,
em. specjalista chirurgii urazowo-ortopedycznej

Addendum

Profesorowie założyciele Akademii Medycyny Praktycznej w Gdańsku (1935 r.):

- prof. Adam Alfred, dyrektor Kliniki Chorób Dziecięcych
- prof. Becher Erwin, pierwszy dyrektor Kliniki Chorób Wewnętrznych Akademii
- prof. Bohn Hans, dyrektor Kliniki Chorób Wewnętrznych
- prof. Büngeler Walter, dyrektor Instytutu Patologii, pierwszy dziekan Akademii
- prof. Klose Heinrich, dyrektor Kliniki Chirurgicznej
- prof. Fuchs Hans, dyrektor Kliniki Chorób Kobięcych
- prof. Kauffmann Franz, dyrektor Kliniki Psychiatrycznej
- prof. Nast Otto, dyrektor Kliniki Dermatologicznej
- prof. Schenk Paul, ordynator Oddziału Chorób Wewnętrznych Szpitala Diakonisek
- prof. Schmidt Herbert, dyrektor Kliniki Otolaryngologicznej
- prof. Wagner Gerhard, dyrektor Instytutu Higieny.

Dyrektorem założycielskim Akademii był dr med. Hellmuth Kluck.

Z powstaniem Akademii związani też byli:

- dr med. Schulz Alfred, ordynator Kliniki Ortopedycznej Wessel-Storp-Haus, Gdańsk-Siedlce (Danzig-Schidlitz)
- dr med. Ziegenhagen Paul, radca ds. medycznych, historyk medycyny.

Ostatni profesorowie MAD (1944/1945)

- Albers Henry, prof. zw., chemik
- Albrecht Hermann, prof. zw., radiolog
- Bohn Hans, prof. zw., internista
- Büttner Georg, prof. pozapl., chirurg
- Granzow Joachim, prof. zw., ginekolog
- Großmann Erich, prof. zw., higiena rasowa (śmierć samobójcza 14.12.1948 r.)
- Helmbold Rudolf, okulista
- Kauffmann Franz, prof. zw., psychiatra (śmierć samobójcza 15.06.1945 r.)
- Klose Heinrich, prof. zw., chirurg
- Koll Werner, prof. zw., farmakolog
- Meyer Hugo, prof. zw., pediatra
- Nast Otto, prof. zw., dermatolog
- Rauh Walther, prof. nadzw., okulista
- Schenk Paul, prof. pozapl., internista
- Schmidt Herbert, prof. nadzw., otolaryngolog
- Schmidt Otto, prof. zw., medycyna sądowa
- Spanner Rudolf, prof. zw., anatom
- Terbrüggen August, prof. zw., patolog
- Thauer Rudolf, prof. zw., fizjolog
- Tietze Konrad, prof. zw., ginekolog
- Wagner Gerard, prof. zw., higiena i bakteriologia (utonął z „Wilhelm Gustloff”, 30.01.1945 r.)
- Watermann Hermann, prof. pozapl., ortopeda.

Ostatni docenci (dr hab.) MAD (1944/45):

- du Mont Hans (były profesor zw. w Pekinie), biochemik
- Erbslöh Joachim, ginekolog-położnik
- Erichsen Franz, ginekolog-położnik
- Holstein Ernst, prof. nadzw., medycyna pracy i medycyna przemysłowa
- Johannse Rudolf, chirurg
- Meyer Hugo Eberhardt, internista
- Soehring Klaus, farmakolog
- Volhard Ernst, internista
- Werner Hans, internista (zginął 15.01.1944 r.)
- Wiedenbauer Franz, pediatra, ordynator w Poznaniu (zginął w 1945 r.)
- Wörner Eduard, radiolog
- Wohlmann Friedrich, anatom
- Zinck Karl-Hugo, patolog

Dr Michał Grabowski jest absolwentem Wydziału Lekarskiego AMG z 1966 r.

Po studiach przez szereg lat pracował i specjalizował się w Klinice Ortopedii AMG. Od wielu lat mieszka w Niemczech. Niniejszy artykuł, który został opublikowany w *Archiwum Filozofii i Historii Medycyny* (2015, t. 78, s. 57-74), przedrukujemy za zgodą Redakcji.

Piśmiennictwo:

1. Watermann r., *Medizinische Akademie Danzig*, Jahrbuch der Albertus-Universität zu Königsberg/Preußen, Verl. Duncker & Humblot, Berlin-München, 1971, 21, 36-69.
2. Kürschners Deutscher Gelehrten – Kalender, Verl. W. de Gruyter, Berlin, 1961 (Albers H. – s. 11; Albrecht H. – s. 13; Ammon R. – s. 24; Bohn H. – s. 180; Büngeler W. – s. 248; Feyrter F. – s. 432; Klose H. – s. 1000; Koll W. – s. 1044; du Mont H. – s. 1373; Nast O. – s. 1422; Rauh W. – s. 1612; Schenck P. – s. 1767; Schmidt Herbert – s. 1810; Schmidt Otto – s. 1815; Schultz W. – s. 1886; Spanner r. – s. 1973; Terbrüggen A. – s. 2081; Thauer R. – s. 2086; Tietze K. – s. 2104).
3. Scholz H., P. Schoeder, *Ärzte in Ost- und Westpreußen. Leben und Leistung seit dem 18. Jahrhundert. Medizinische Akademie Danzig. Ostdeutsche Beiträge*. Aus dem Göttinger Arbeitskreis, Verl. Holzner, Würzburg, 1970, s. 115-121 (Ammon R. – s. 20-21).
4. Schmidt H., *Medizinische Akademie Danzig. Lehrkörperverzeichnis, Personalverzeichnis*, Hamburg, 1949.
5. Wolter H., *Aus dem Danziger Ärzteleben. Die Medizinische Akademie, Rundbriefe der Ostpreußischen Arztfamilie*, 1963, 3, 19-21 i 30-31.
6. Jaroszewski Z., *Zagłada chorych psychicznie w Polsce 1939-1945*. Wyd. Nauk. PWN, Warszawa, 1993.
7. Bilikiewicz A., M. Bilikiewicz, *Jubileusz Akademii Medycznej w Gdańsku. 60 czy 70 lat Akademii Medycznej w Gdańsku*. Gazeta AMG, kwiecień 2005 r.
8. Grabowski von, M.T.W., *Ärzte und medizinische Versorgung in Danzig in den Jahren 1920-1945*, Westpreuen-Jahrbuch, Münster, 2012, 62, 111-134.
9. Journal of Molecular Medicine, *Tagesgeschichte*, 1943, Bd. 22, 18-19, (Schneider M. – s. 352; Thauer R. – s. 352).
10. Klee E., *Das Personal Lexikon zum Dritten Reich. Wer war vor und nach 1945*, Edition Kramer, Verl. Fischer, Frankfurt/M., 2003 (Albers H. – s.11, Ammon R. – s. 16, Großmann E. – s. 204; Kluck H. – s. 318; Koll W. – s. 328; Nast O. – s. 428; Schmidt O. – s. 546; Schneider M. – s. 552-553; Spanner R. – s. 589; Thauer R. – s. 621).
11. Volbehr F., r. Weyl, *Professoren und Dozenten der Christian-Albrechts-Universität zu Kiel 1665-1954*, Bd. 7, Verl. Univ. Kiel, Hirt, Kiel, 1956.
12. Encyklopedia Gdańska, Fundacja Gdańska, Gdańsk, 2012. (Klose H. – s. 464-465, Tietze K. – s. 757).

13. Wangerin A., *Beiträge und Dokumente zur Geschichte der Technischen Hochschule Danzig 1904-1945*, Th. Schäfer Druckerei, Hannover, 1979. (Albers H. – s. 124, du Mont H. – s. 150, Schenk P. – s. 158, Wagner G. – s. 164).
14. Grabowski von, M.T.W., *Z dziejów chirurgii i ortopedii w Gdańsku do 1945 r.* Ortopedia Traumatologia Rehabilitacja, 2011, 4 (6), 409-419.
15. Grabowski von, M.T.W., *Prof. Dr. Hermann Watermann (1898-1963), Ein vergessener deutscher Orthopäde*. Westpreußen-Jahrbuch, 2014, 64, 140-146.
16. Grabowski von, M.T.W., *Ortopedia w Niemczech pod wpływem narodowo-socjalistycznej polityki zdrowotnej w latach 1933-1945. Orthopaedics in Germany under the influence of national-socialist health-politic in the years 1933-1945*. Ortopedia Traumatologia Rehabilitacja, 2015, 1 (6), 77-88.
17. Żydowo M. M., *Jubileusz Akademii Medycznej w Gdańsku. 70. rocznica powołania do życia pierwszej akademickiej uczelni medycznej w Gdańsku*, Gazeta AMG, Gdańsk, kwiecień 2005 r.

rys. Alina Boguszewicz

Nagrody jubileuszowe UCK

Jubileusz długoletniej pracy w UCK obchodzą:

20 lat

- dr n. med. Joanna Bautembach-Minkowska
- lic. piel. Hanna Gniuchowska-Wojszko
- mgr Lidia Konkol

- lic. piel. Magdalena Szymańska-Gruszka

30 lat

- Dorota Czarnecka

35 lat

- Małgorzata Klinkosz
- Joanna Sawa

Kolejna konferencja szkoleniowa *Sekstans*

Ponad 100 lekarzy rodzinnych wzięło udział w konferencji szkoleniowej Programu Kształcenia Ustawicznego *Sekstans*, którą 20 maja 2017 r. w Gdańsku zorganizowały: Katedra Medycyny Rodzinnej GUMed, Polskie Towarzystwo Lekarskie, POKLR, Polskie Towarzystwo Medycyny Rodzinnej. Spotkanie prowadzili prof. Janusz Siebert, kierownik Katedry i Zakładu Medycyny Rodzinnej GUMed oraz prof. Iwan Kocić, kierownik Katedry i Zakładu Farmakologii GUMed. Zespół wykładowców omówił najważniejsze problemy dotyczące chorób o podłożu infekcyjnym, z którymi spotykają się lekarze podstawowej opieki zdrowotnej. Dyskusja z wykładowcami dotycząca diagnostyki i terapii zakażeń ukazała skalę problemów, przed którymi stają lekarze POZ. ■